

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Bălți Lisnic Elena, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 februarie 2017, în cauza penală în privința lui

Iastremschi Andrei XXXXXXXXX,

născută la XXXXXXXX, originar din s. XXXXXXX, r-nul XXXXXX, domiciliat în or. XXXXXXX, str-la XXXXXX, nr. XX

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 17 iulie 2015-până la 08 iulie 2016; (instanța de fond);*
- 2. de la 20 iulie 2016-până la 08 decembrie 2016;(instanța de apel);*
- 3. de la 10 aprilie 2017-până la 21 iunie 2017; (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 08 iulie 2016, Iastremschi Andrei a fost achitat de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 251 Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Iastremschi A. a fost învinuit în aceea că fiind administrator al GȚ „XXXXXXXXXXXXXXXX”, urmărind scopul însușirii, înstrăinării și tănuirii bunurilor sechestrate la 02 decembrie 2013 contrar interdicțiilor din încheierea executorului judecătoresc Ursu A. din 27.10.2011 prin care a fost aplicat sechestrul pe autocamionul de model „GAZ 33027-418” cu n/î XXXXXXX în vederea executării documentului executoriu din 12.03.2010, emis de Judecătoria Ungheni a înstrăinat cet. Croitoru F. contra sumei totale de XXXXXX lei, unitatea de transport sus menționată împreună cu o moară cu ciocănele FC-0.2, fără ai comunica cumpărătorului despre sechestrul existent, cauzându-i astfel acestuia impedimente și restricții la înregistrarea oficială și utilizarea mijlocului de transport.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de condamnare conform învinuirii formulate, cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă de 1000 unități convenționale.

În argumentarea soluției solicitate s-a invocat următoarele:

- instanța de fond greșit a concluzionat că vinovăția inculpatului nu a fost dovedită deoarece la materialele cauzei nu există vreo dovadă care ar confirma că bunul sechestrat i-a fost transmis spre păstrare inculpatului;

- eronat instanța nu a luat în calcul că inculpatul cunoștea despre faptul că asupra bunului au mai fost aplicate alte două sechestre;

- Iastremschi A. care figura ca proprietar al unității de transport era obligat să asigure integritatea acestuia, or potrivit informației de la CRIS „Registru” asupra automobilului erau aplicate interdicții, astfel că proprietarul nu avea dreptul să-l înstrăineze;

- inculpatul intenționat a tănuit de cumpărător informația referitor la faptul că automobilul este sechestrat în baza documentelor de executare emise de Judecătoria Ungheni la 12.03.2010 și la 23.11.2010;

3.2 Sentința în cauză a fost contestată cu apel și de către avocatul Brigoi N. în numele părții vătămate Croitoru F., care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de condamnare, argumentând că vinovăția inculpatului pe deplin a fost dovedită prin depozițiile părții vătămate și a martorilor Baraniuc Gh. și Ursu A., care au confirmat că bunurile înstrăinate erau sechestrate, fapt care era cunoscut de inculpat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 februarie 2017, apelurile declarate au fost respinse ca nefondate.

5. Instanța de apel în decizia adoptată a constatat că pentru incriminarea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, acțiunile inculpatului urmau să aibă un scop ilegal, pe când vânzarea autocamionului s-a efectuat cu scopul de a acoperi datoria inculpatului față de BC „Moldova-Agroindbank”, în speță lipsind interesul material.

Totodată, Curtea a constatat că acuzarea nu a contestat contractul de vânzare cumpărare, astfel că legalitatea acestuia nu a fost pusă la îndoială, iar beneficiar al acestui contract a fost BC „Moldova-Agroindbank”, iar vânzător GȚ „XXXXXXXXXXXX” și nu inculpatul.

În consecință, instanța de apel a conchis că în speță în acțiunile inculpatului lipsește latura obiectivă a infracțiunii, care se manifestă prin intenție directă a persoanei de a fugi de plățile datorate creditorilor, precum și motivul infracțiunii incriminate care constă în interesul material, or în urma vânzării autocamionului Iastremschi A. nu a obținut nici un beneficiu material, ci doar a stins obligațiile contractuale față de BC „Moldova-Agroindbank” în posesia căreia de facto se aflau bunurile.

Colegiul penal a menționat că este justă concluzia primei instanțe referitor la faptul că sechestrările aplicate prin încheierile executorilor judecătorești Ursu A. din 14.06.2011 și Baraniuc Gh. din 27.10.2011 purtau un caracter formal, deoarece în realitate bunurile sechestrate deja nu mai aparțineau inculpatului, deoarece prin ordonanța Judecătoriei Economice de Circumscripție Chișinău din 06.01.2011 Iastremschi A. a fost deposedat de bunurile gajate și transmise BC „Moldova-Agroindbank”, pentru a fi vândute silit în contul stingerii datoriei față de bancă - fapt confirmat prin procesul-verbal privind deposedarea și transmiterea bunului gajat din 20.11.2012, întocmit de executorul judecătoresc Baraniuc Gh.

În consecință Colegiul a menționat, că circumstanțele indicate confirmă cu certitudine că inculpatul nu este subiect al infracțiunii incriminate, și nu era obligat să asigure integritatea autocamionului de model „XXXXXXXXXX” cu n/î XXXXXXXXXXX, or acesta nu a fost persoana căreia i-au fost încredințat autocamionul întrucât acest bun se afla în posesia și păstrarea băncii.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar acuzatorul de stat, care invocând temeiul de drept prevăzut la art. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată argumentând următoarele:

- probele prezentate de acuzare în susținerea învinuirii înaintate cu certitudine dovedesc săvârșirea infracțiunii incriminate, însă acestea nu au fost apreciate de instanță la justa valoare în conformitate cu prevederile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală

-instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;

- instanța nu a luat în considerație faptul că inculpatul cunoștea că asupra bunurilor pe care le-a înstrăinat lui Croitoru F. mai erau instituite două sechestrări, astfel că acesta cu rea credință a tănuit informația în cauză de cumpărător;

- partea vătămată a confirmat de nenumărate ori că a purtat negocieri anume cu inculpatul referitor la prețul autocamionului și împreună cu acesta a mers la un notar pentru oficializarea tranzacției;

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal consideră că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform art.424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art.427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Drept temeii pentru recurs procurorul a invocat prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond și de apel în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând decizia recurată prin prisma criticilor formulate de recurent, Colegiul penal atestă, că instanța de apel, judecând apelurile procurorului și a părții vătămate, a supus unei cercetări suplimentare și minuțioase toate probele administrate la dosar, a audiat suplimentar inculpatul, partea vătămată, martorii, a verificat și cercetat actele cauzei, care, fiind coroborate cu înscrisurile anexate la dosar și cu celelalte probe, au permis instanței de apel de a conchide că vina lui Iastremșchi A. în săvârșirea infracțiunii de înstrăinare a bunului sechestrat de către o persoană *care era obligată, conform legii, să asigure integritatea lor*, nu este dovedită, menținând sentința de achitare.

La acest capitol, Colegiul reține, că în speță bunurile înstrăinate nu-i aparțineau lui Iastremșchi A., acestea nu i-au fost trasmise spre păstrare, de facto, Iastremșchi A. a fost deposedat prin ordonanța Judecătoriei Economice de Circumscripție Chișinău din 06.01.2011 de bunurile gajate, acestea fiind

transmise în conformitate cu procesul-verbal privind deposedarea și transmiterea bunului gajat din 20.11.2012 în posesia BC „Moldova-Agroindbank”, pentru a fi vândute silit în contul stingerii datoriei față de bancă, și se aflau la păstrare pe teritoriul băncii.

Prin urmare, circumstanțele sus menționate, corect au permis instanțelor de fond de a concluziona că inculpatul nu este subiect al infracțiunii incriminate, și nu era obligat să asigure integritatea autocamionului de model „XXXXXXX” cu n/î XXXXXXXXX, or acesta nu a fost persoana căreia i-a fost încredințat autocamionul întrucât acest bun se afla în posesia și păstrarea băncii.

Argumentele recurentului, precum că instanța de apel a apreciat incorect și unilateral probele administrate în cauză nu au nici un suport legal. Colegiul menționează că instanța a făcut o analiză amplă a probelor acumulate pe cauză, a indicat pentru care motive s-au admis unele probe și s-au respins altele, a argumentat detaliat, cu trimitere la legile respective, de ce s-au respins probele ce au fost aduse în confirmarea învinuirii inculpatului. Toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile făcute de instanța de apel rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Dezacordul autorului recursului cu aprecierea probelor de către instanța de apel, nu se încadrează în temeiurile de recurs, prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

Colegiul menționează că, critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei, care este de competența instanțelor de fond și apel. La etapa recursului ordinar instanța de recurs nu efectuează un control asupra fondului cauzei, ci verifică aplicarea corectă a normelor de drept material și de procedură față de faptele constatate de instanța de fond ori, după caz, de către instanța de apel, care se efectuează numai în limita temeiurilor formulate în recurs și numai în acest aspect este competentă a se pronunța.

Prin urmare, Colegiul constată ca întemeiate concluziile instanței de fond și de apel referitor la achitarea inculpatului pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, concluzii care, după cum s-a menționat mai sus, detaliat sunt desfășurate și argumentate în hotărârile contestate și se bazează pe aprecierea obiectivă și sub toate aspectele a probelor administrate în cauză.

Colegiul penal menționează că, potrivit art.101 alin.(2)-(3) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri,

formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă prezentată de părți nu are o valoare dinainte stabilită pentru instanța de judecată.

De aici rezultă că, înfăptuirea justiției penale, cere ca judecătorul la adoptarea soluției să nu se bazeze, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită în bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (fapta (le) supuse judecării). Numai așa se formează convingerea care rezultă din dovezile administrate în cauză.

Atât prima instanță, cât și cea de apel, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, corect au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind acuzarea înaintată lui Iastremschi A. și întemeiat au concluzionat asupra achitării acestuia de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, pe motiv că procurorul nu a adus probe verosimile în confirmarea învinuirii și nu a prezentat probe noi ce ar confirma că acțiunile acestuia întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate.

În concluzie, Colegiul constată că, autorul recursului nu aduce careva argumente, care ar combate concluzia instanțelor de fond, dimpotrivă argumentele invocate de procuror în cererea de recurs ordinar le repetă întocmai pe cele expuse anterior în apel, la care instanța de apel deja a dat un răspuns detaliat și motivat, hotărârea cuprinde fondul apelului, temeiurile de fapt și de drept, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală. Alte probleme de drept, care ar afecta hotărârea în cauză nu au fost invocate și nici nu se conțin în materialele dosarului.

Astfel, Colegiul conchide că instanțele de judecată corect au reținut în acest sens prevederile art.8 și 389 Cod de procedură penală, în aspectul că o hotărâre de condamnare se adoptă numai în condiția în care vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată printr-un ansamblu de probe cercetate de instanța de judecată. O sentință de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri. Colegiul reține că ambele instanțe de judecată au ținut seama de aceste prevederi legale, precum și de principiul că toate îndoielile apărute și care nu pot fi înlăturate, se tratează în favoarea inculpatului și au adoptat soluții întemeiate.

În consecință, se apreciază că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror și, potrivit legii, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Bălți Lisnic Elena, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 februarie 2017, în cauza penală în privința lui *Iastremschi Andrei*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 iulie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti